

ZAUPANJE

Anton Prosen

Mnogi smo odraščali v družinah, v katerih je prevladovala neke vrste slovenska podeželska krščanska vzgoja. Naši starši, stari starši, vzgojitelji, učitelji in še kdo niso bili vzgojni strokovnjaki, a so nas vendarle naučili delavnosti, skromnosti, poštenosti, pomagati pomoči potrebnim ... in še eno lastnost so nam skušali privzgojiti, to je zaupanje v bližnje in v institucije, ki delujejo v družbi. Sam sem bil nad tovrstno vzgojo že velikokrat razočaran, a vseeno menim, da ni bila slaba, predvsem so nas naučili delavnosti in vztrajnosti, znal sem tudi zaupati, tako v posameznika kot v množico institucij.

Med šolanjem sem zaupal različnim učiteljem in profesorjem, pa tudi neštetim knjigam, ki jih mora vsak mlad človek prebrati, da se dokoplje do diplome oziroma poklica. Takrat nisem bil zelo kritičen, a vendarle nisem več slepo zaupal vsem, žal pa v takratnem družbenem sistemu ni bilo priporočljivo stvari povedati na glas. Človek se navadi kritičnosti do dogajanja v družbi in do ljudi, vendar to ostane v njegovi notranjosti. Nekateri znajo nezaupanje in napake, ki jih zasledijo, preletiti na papir.

Med šolanjem so mi privzgojili tudi etičnost pri delu v geodetski stroki. Takrat v poklicu nismo poznali etičnih kodeksov, a smo se vendar vedli etično. Dolgo sem zaupal takrat poldrugo stoletje starim podatkom zemljiškega katastra, ki sem ga spoznaval predvsem prek poletnih dijaških in pozneje študentskih praks. Pa se je zgodilo, da sem po tretjem letniku študija odšel na poletno prakso v takratno zahodno Nemčijo, dodeljen sem bil skupini za parcelacije in nadzor nad zakoličbami, ki so jih opravljali pooblašteni geodeti. In podatki so me resnično presenetili, pred dobrimi štirimi desetletji je imelo mesto koordinatni kataster. Izračuni so se delali s takratnimi računalniki na luknjičaste kartice. Mnogi mlajši kolegi gotovo ne vedo, kaj to sploh je.

Pa se je zgodilo, da sem po študiju odšel na delovno mesto vodje nekega občinskega urada za kataster. Navdušenje nad stroko se je kmalu razblinilo, imel sem občutek, da sem arhivar, zahvala gre predhodnim kolegom, da so tako skrbno vodili arhiv, ki mi je velikokrat pomagal pri iskanju napak. Po nekaj letih sem vseeno obupal, ostal sem geodet, vendar ne več katastralec. Usoda je hotela, da sem tudi sam z leti postal neke vrste vzgojitelj in učitelj. Razvoj zemljiškega katastra sem spremljal predvsem prek študentskih ekskurzij, diplom in sodelovanja pri organizaciji strokovnih posvetov. In tako sem na nekem strokovnem potovanju spoznal predstojnika katastrskega urada iz avstrijske Koroške. Izkoristil sem priložnost in ga zaprosil, ali bi naši študentje lahko obiskali njihov urad. Pridružil sem se jim in kmalu ugotovil, kaj so iz iste dediščine naredili oni, kako so

se postopoma lotili sanacije nečesa, za kar vsi vemo, da je zastarelo in komaj še uporabno. Seveda taka sanacija traja desetletja. Ko so kolegi nedavno organizirali strokovni posvet in okroglo mizo, sem se udeležil drugega dela. Prišel sem kot opazovalec in si ustvaril svoje mnenje. Vprašal sem se, ali si res sploh ne zaupamo več. V stroki so še vedno interesne skupine, ki slabo sodelujejo, še manj pa zaupajo znanosti in raziskavam. Torej smo prišli na stopnjo, ko še sami sebi več ne zaupamo, to je pa izredno slabo.

Če so nam uporabniki podatkov in storitev, ki jih vodimo in izvajamo v okviru upravnih in geodetskih institucij, še zaupali, imam občutek, da je takih po prelomnem »obveščanju« čedalje manj. Izboljšanja podatkov zemljiškega katastra se bo treba lotiti, ne pa ga odlagati v prihodnost. Tudi drugod je bila dediščina podobna, pa so se težave začele reševati kmalu po drugi svetovni vojni. Tako se spet spomnim svoje študentske prakse in takratnega dela. Torej velja, da na nekaterih področjih zaostajamo za razvitimi okolji za nekaj desetletij, pa si žal tega ne želimo priznati. Kot je meni znano, se dober kataster zemljišč ustvarja samo s kakovostnimi novimi izmerami, ki pa niso same sebi namen, zahteva jih razvoj v prostoru. Kot se spominjam, je bil pri nas dolga leta zamolčan izraz »nova izmera«, pa upam, da ni več. Naloga bo strokovno zahtevna in dolgoročna, upam, da si bomo pri njenem opravljanju zaupali ter tako pomagali stroki, družbi in ne nazadnje sebi.

S prvo številko novega letnika je bilo kar nekaj težav, zazdelo se mi je, da so »heroji« nekoliko utrujeni, predvsem društveno rubriko sem težko napolnil. Pa vendar je nekako uspelo. Kljub slabemu odzivu na anketo smo vendarle lahko razbrali, kako naj uredništvo ravna v prihodnje. Za vse sugestije in tudi kritiko se vam v imenu uredništva lepo zahvaljujem. Zahvaljujem se tudi vsem, ki so sodelovali pri ustvarjanju te številke. Kolegicam, kolegom in vsem, ki radi prebirate revijo, želim prijetno branje.

*dr. Anton Prosen
glavni in odgovorni urednik*